

‘Ze bedoelt dat zij te vroeg wakker was en nu chagrijnig is,’ kaatste Tom terug.

Archie draaide zich om met twee borden gekookte eieren en glimlachte breed.

‘Nou, nou, zo kan het wel weer.’

Aledra sprong op de vensterbank en tikte met haar snavel tegen een lege voerbak. Archie zuchtte en strooide er wat voer in.

‘Ja, ja. Jij ook.’

In de keuken waren veel geluiden te horen: bestek, grapjes, en het gesmak van Tom die altijd te snel at. Voor even leek het alsof er nog niets zou veranderen. Toch merkte Alev dat haar blik steeds naar Aledra ging. Haar kleine draak was haar trots, maar ook de reden dat alles anders zou worden.

Later die ochtend liepen Alev en Tom het zandpad naar het dorpsplein af. Het pad slingerde tussen lage stenen muurtjes door, langs tuinen vol groenten en kruiden. Aledra fladderde boven hun hoofden. Nu ze meer vrijheid had, probeerde ze van alles: duikvluchten, snelle rolbewegingen, stoten tegen de wind in.

‘Ze wordt elke dag sneller,’ zei Tom. Hij kneep zijn ogen iets samen terwijl hij haar volgde. ‘Als ze zo doorgaat, vliegt ze straks dwars door de wolken.’

Alev glimlachte trots.

‘Ze moet leren controleren. Als ik haar niet laat oefenen, blijft ze klein.’

‘Of ze schiet straks ergens dwars doorheen,’ bromde Tom.

Precies op dat moment liet Aledra zich pijlsnel naar beneden vallen. Tot Alevs schrik mikte ze niet op een waslijn, maar op de grote bol wol die mevrouw Ariss net uit elkaar trok onder haar luifel. Het kluwen lag op een houten tafel. Aledra scheerde erlangs, verloor haar balans en boorde zich midden in de zachte wol. Een wolk van pluus spatte omhoog. Hoe meer ze spartelde, hoe verder de draden zich om haar vleugels en poten wikkelden. Binnen enkele seconden zat ze vast als in een cocon.

Het plein verstomde. Mensen die boodschappen deden, bleven staan. Kinderen lachten of riepen enthousiast:

‘De draak van Alev!’

Alev werd rood tot achter haar oren. Ze liep naar voren, terwijl mevrouw Ariss verontwaardigd haar handen in haar zij zette.

‘Wat is dit nou? Mijn hele wol voor de winter!’

‘Het spijt me, mevrouw Ariss!’ riep Alev, terwijl ze Aledra probeerde los te maken.

De draak keek haar met schuldige ogen aan en liet een zacht trillend geluid horen. Alev voelde dat Aledra baalde van haar actie.

Tom proestte.

‘Zie je nou? Ik zei toch dat ze een waslijn of zoiets zou raken. Alleen... dit is erger.’

Een paar mannen kwamen dichterbij.

‘Toch bijzonder,’ zei er een. ‘Vier drakenzielen in ons dorp. Kijk die draak eens. Nog jong, maar je ziet het meteen: ze wordt iets speciaals.’

‘Speciaal, ja,’ bromde mevrouw Ariss, terwijl ze de pluiz bekeek. ‘Maar ze moet leren luisteren. Als dat beest groter wordt en nog steeds zo roekeloos vliegt, hebben we een probleem.’

Alev slikte. Ze trok voorzichtig de draden los en fluisterde geruststellend: ‘Rustig maar, je bent oké. Ik heb je.’

Met een laatste ruk schoot Aledra los. Pluizen kleefden nog aan haar vleugels, maar ze sprong meteen op Alevs schouder en vouwde haar vleugels strak tegen haar lichaam, alsof ze zich wilde verstoppen. Kinderen klaptten en juichten.

‘Nog een keer! Laat haar vliegen!’ riepen ze.

Alev glimlachte schuchter en streek over Aledra’s hals.

‘Nu niet jongens, misschien later,’ zei ze zacht.

Een oudere vrouw naast de bakker legde haar hand op Alevs arm. Haar ogen hadden een vriendelijke schijn.

‘We zijn blij met je, meisje. Jij gaat onze naam dragen in Drakenthuis.’

Vergeet dat niet. Maar onthoud ook: een draakenziel heeft een verantwoordelijkheid, niet alleen tegenover je draak, maar tegenover ons allemaal.’

Alev knikte langzaam. De woorden bleven hangen, zwaarder dan ze had verwacht. Ze keek naar Aledra, die nog altijd verstopt zat tegen haar hals, en wist dat de vrouw gelijk had.

Toen ze verderliepen, hoorde ze achter zich mevrouw Ariss nog moppen terwijl ze de wol uitklopte. Tom wierp haar een blik toe, zijn mondhoeken trilden.

‘Je gaat een legende worden in het dorp. De draak die vastzat in een bol wol. Daar kom je nooit meer vanaf.’

Alev lachte ongemakkelijk, maar diep vanbinnen voelde ze iets anders: een mengeling van trots, schaamte en verantwoordelijkheid. Aledra is bijzonder. Iedereen zag het. En dat betekende dat ook zij bijzonder moest zijn.

Het plein werd drukker. Kraampjes gingen open, de geur van brood, kruiden en gegrilde vis vulde de warme lucht. Alev en Tom slenterden langs de rijen, terwijl Aledra van haar schouder sprong en zich voorzichtig op een marktkraam nestelde. De koopman keek even op en trok een wenkbrauw op, maar toen de draak zich rustig hield en alleen naar een mand appels keek, zei hij er niets van.

‘Kom,’ zei Tom, terwijl hij naar de vleesverkoper wees. ‘Papa wil stoof maken. We nemen iets mee.’

Alev volgde en keek naar de houten bakken vol vlees, terwijl rook uit de oven erachter omhoog kringelde. De verkoper, een forse man met rode baard, knikte toen hij hen herkende.

‘Ah, de kinderen van Archie. En jij bent Alev.’

Zijn blik gleed naar Aledra.

‘Wat een prachtbeest. En nog zo jong.’

Alev voelde haar wangen gloeien.

‘Dank u. We wilden wat vlees kopen, en misschien iets voor haar.’

‘Voor de draak, natuurlijk.’

Hij boog zich om, tilde een bundel kikkerbillen uit een schaal en legde ze voor haar neer.